

Över 8 500 skrev på HRF:s protestlistor

"Tack för ert stöd!"

Firar delseger. Kristina Robin Olsson, vice ordförande, och Maria Lindgren, ordförande i HRF:s distrikt i Skåne, gläds åt att så många skrivit på protestlistorna. Den stora upplutningen mot nya avgifter fick politikerna att backa.

HRF har vunnit en delseger i Skåne. Efter massiva protester tvingades politikerna backa om det förslag som skulle innebära kraftigt höjda kostnader för hörapparater.

Men kampen är inte över.

– Vi kommer fortsätta att vara en blåslampa på politiker och tjänstemän, säger Maria Lindgren, ordförande i HRF Skåne.

TEXT: ULRIKA NILSSON FOTO: PETER KROON

KRISTINA ROBIN OLSSON, vice ordförande, och Maria Lindgren, ordförande i HRF:s distrikt i Skåne, har anledning att vara nöjda men framför allt är de tacksamma för det stöd de fått i kampen mot nya avgifter inom hörselvården.

Över 8 500 personer skrev på kampanjen "Alla ska ha rätt att höra". Stödet kommer från hela landet – det är inte bara Skånes hörselskadade som känner oro för försämringar.

Auris har i tidigare artiklar skrivit om olika sparförslag som lagts fram av tjänstemännen i Skåne. Behovet att skära ner

på kostnaderna har uppstått till följd av skenande utgifter efter införandet av auktoriserade audionommottagningar. På några månader utökade antalet utprovningstillfällen från sex till 26 och kön kapades från över 6 000 till nära noll.

Tvingades backa

Den mest kritiserade delen i sparförslaget var att införa ett kostnadstak och en egenavgift, något som skulle innebära utgifter på flera tusen kronor för den enskilde.

Reaktionerna mot denna modell var

kraftigt negativa. Kritiken kom inte bara från brukarhåll utan även från professionen – audionomer, läkare och tekniker – som påpekade att de som har störst behov skulle drabbas hårdast eftersom de behöver dyrare hörapparater.

Tjänstemännen fick i uppdrag att komma med ett nytt underlag och när det presenterades i september var den kritiserade avgiftsmodellen inte med.

Sydsvenskan skrev i samband med beslutet i hälso- och sjukvårdsnämnden:

"HRF har visat sig vara en ovanligt högröstad påtryckargrupp – och att få 45 000 hörselskadade skåningar emot sig vore inte det bästa utgångsläget inför regionvalet nästa år."

Ensidigt döva utan hjälp

Även om det i nuläget står 1-0 till HRF så finns det fortfarande många punkter kvar i förslaget som man ser allvarligt på.

✓ Utprovningavgiften på 800 kronor blir kvar och ska inte räknas in i högkost-

nadsskyddet. Detta anser HRF är olagligt eftersom Hälso- och sjukvårdslagen säger att ingen ska ha utgifter för vård utöver högkostnadsskyddet.

✓ En decibelgräns införs. Den innebär att hörapparater endast kan skrivas ut till personer som hör sämre än 25 decibel på bästa örat. Med en sådan gränsdragning kan ensidigt döva och personer som är hörselskadade på ett öra inte få hjälpmedel.

✓ Hörseltekniska hjälpmedel, som slinga till tv:n och förstärkare till dörrklockan, ska endast skrivas ut till personer som hör sämre än 60 decibel. Det innebär att en stor grupp blir utan hjälpmedel.

✓ Ägandet av hörapparater och hörseltekniska hjälpmedel ska övergå från regionen till individen. Den enskilde får själv bekosta service och reparationer. HRF efterlyser en ordentlig konsekvensanalys, som visar vilka kostnader detta innebär för den enskilde, samt en utredning av den juridiska aspekten av ansvaret.

Betala mellanskillnad

En annan förändring som införs är att hörselskadade ska kunna välja apparat från ett Skånesortiment (apparater som är inköpta med regionens avtal) och audionomernas eget sortiment, som innehåller ett större utbud av modeller och märken. Mellanskillnaden för att få de dyrare "privata" apparaterna får den enskilde själv stå för.

Förändringarna ska gälla från årsskiftet.

Maria Lindgren kan alltså inte luta sig tillbaka och slapp-

na av utan har en intensiv höst framför sig, med bevakning av tjänstemännens och politikernas nästa drag.

– Nämnden har blivit ännu mer försiktig med att lämna ut material till oss, konstaterar hon.

"En utmaning"

Sedan Maria tog över ordförandeklubban efter Kristina Robin Olsson i våras har hon haft fullt upp.

– Det har varit en tuff tid, men också stimulerande. Att upplevas som obekvämt är alltid så kul. Men hotet om att försämra möjligheterna för oss hörselskadade att höra har gett extra energi. Det har också varit en utmaning att hålla den övriga verksamheten i distriktet igång, säger hon.

Hon ser positiva effekter i distriktets sätt att arbeta.

– Kontakterna med föreningarna har ökat under den här tiden. De har samlat in namnunderskrifter och samtliga föreningsordförande skrev under uppdraget tillsammans med förbunds- och distriktsordförande. Uppdraget publicerades i pressen här i Skåne och fick stor uppmärksamhet.

Har du några tips till distrikt i andra delar av landet där försämringar är på gång?

– Det är viktigt att delta i olika sammanhang som till exempel brukarråd. Det är där vi får information. Att våga ifrågasätta och vara kritisk är också betydelsefullt. Dialogen med förbundskansliet och föreningarna är väsentlig. Det bör också vara flera som är drivande. ●

FAKTA

Alla ska ha råd att höra

- 8 518 personer skrev på HRF:s kampanj "Alla ska ha råd att höra". 3 892 underskrifter kom in på webben och 4 626 skrev på papperslistor.
- 8 oktober överlämnades namnlistorna till regionstyrelsen i Skåne tillsammans med en uppmaning om att lägga utprovningavgiften inom högkostnadsskyddet.

i marginalen

Peter Swedenmark
JOURNALIST

Oftast är allt som vanligt

JAG HAR MENIÈRES SJUKDOM, vilket ibland är opraktiskt men ingen katastrof. Efter det första anfallet trodde jag att livet skulle bli som en gråvådersdag i november, men icke. Det mesta rullar på som vanligt. Ibland får jag äta en sjösjuketablett och ligga för ankar i en halv dag men det är inte särskilt jobbigt.

Man ska ju gilla läget. Alternativet gör ju inte att man mår bättre.

Ta det där med öronproppar, en fantastisk uppfinning. Jag behöver bara stoppa in en propp eftersom Menière så att säga stoppar de flesta ljud till högerörat.

På det sättet räcker en förpackning dubbelt så länge.

På middagar är det opraktiskt eftersom bordsdamen sitter till höger. Jag får då vrida huvudet så att vänsterörat kommer i läge.

Efter många middagar häromåret hade jag nackmuskler som en brottare. När jag inte har lust att köra bil säger jag till sambon "kör du, så kan vi prata". Om jag kör är det svårt att konversera och det är ju inte så bra att vrida huvudet ett halvt varv när man dånar fram på en motorväg.

Ok, det är att utnyttja sitt handikapp, men vaddå?

Att man hör bra på vänster öra men nästan inget på höger kan ju tolkas symboliskt, och eftersom jag är politisk kommentator (socialdemokrat) kan det förstås roa en del.

Det bjuder jag gärna på.

När jag låg i ett dike utanför Västervik och spydde medan dottern (då 14) grät och hunden skällde i bilen var det inte kul. Snälla poliser och ambulanssjukvårdare fixade allt till det bästa. Och jag tror att jag blivit bättre på att lyssna till kroppen, som det heter. När det känns som om en Lovikkavante sitter i högerörat är det dags att tagga ned och kanske ta en sjösjuketablett och lyssna till Evert Taube.

Jag vet att jag är lindrigt drabbad av sjukdomen; en del blir helt utslagna av anfallen och har en blytung vardag.

Kanske har jag ibland fått en inblick i den karusellvärlden men ödet har befriat mig från ständiga åkturer. Även om jag titt som tätt tänker: "Nu kommer ett anfall."

Jag kan ändå för min del säga att det är lika kul att leva som innan Menière steg in i mitt liv.

Peter Swedenmark

är journalist, morfar och hundägare. Chefredaktör på Dagbladet i Sundsvall 1973-85 och på Länsstidningen i Östersund 1985-2005. Bloggar på www.peterswedenmark.se.

